SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

ENIGMA LOCULUI IV!

Fiecare sport își are „idolii" lui, marile vedete — în accepția cea mai pură a cuvîntului — pe care suporterii le înconjoară cu statornică simpatie și dragoste. Victoriile marilor performeri sînt într-o măsură și victoriile suporterilor — clipe de intensă și profundă bucurie. Ei împart, însă, în egală măsură și amărăciunea inerentelor înfrîngeri, pentru că în legile nescrise ale vieții sportive sînt posibile asemenea momente.

Caiacul și canoea au avut și ele, încă înainte de Melbourne, idolii săi, care — prin talent, hărnicie și admirabilă putere de luptă — s-au ridicat pe primele trepte ale consacrării mondiale. Mai întîi a fost **Mircea Anastasescu.** Apoi, „trio"-ul de aur din Australia: **Ismailciuc, Rotman, Alexe.** De atunci, mereu alții, caiaciști și canoiști aureolați la toate campionatele lumii și ale continentului. Acum — de fapt de cîțiva ani — cele mai atente priviri se îndreaptă spre **Aurel Vernescu** și **Afanasie Sciotnic,** colecționarii principali de medalii și — de ce să nu recunoaștem? — cele mai realiste speranțe pentru întrecerile olimpice de la Xochimilco.

Duminică după-amiază, atunci cînd nimeni nu se aștepta (deși, poate, ar trebui să se mai reflecteze chiar și asupra certitudinilor absolute) idolii au fost, însă, învinși! Favoriții probei de caiac dublu, **A. Vernescu—A. Sciotnic,** cîștigătorii tuturor curselor interne și internaționale la care au luat startul în acest sezon, s-au clasat pe locul IV (!). Și aceasta, acasă, pe Snagov, în acele minute de încordare, neliniște și inexplicații, în care sute de mii de pasionați ai sportului le urmăreau evoluția, în fața micului ecran.

Cum a fost posibil? A fost o cădere valorică, imprevizibilă, sau un simplu accident? Nici transmisia la televiziune a probei, nici interviul solicitat imediat după cursă antrenorului emerit **Radu Huțan** n-au elucidat pe moment lucrurile. În dorința de a oferi cititorilor explicații cît mai exacte, redacția i-a invitat pe cei doi caiaciști să participe la o convorbire pe această temă. Duminică seara, Aurel Vernescu a plecat, însă, să-și conducă familia la mare (motiv pentru care a trebuit să ne mulțumim cu cîteva informații furnizate telefonic), iar în absența acestuia, partenerul de dublu, **A. Sciotnic,** a preferat, desigur, să nu facă doar un comentariu pe... jumătate.

L-am rugat — de aceea — pe antrenorul emerit **Radu Huțan** să-și spună părerea în legătură cu evoluția echipajului nostru în finala acestei probe atît de controversate, acum, după ce și-a putut culege toate datele cursei, discutînd și cu cei doi sportivi. Iată opiniile sale:

— Aș dori să fac, înainte de toate, o precizare. De fapt să reamintesc un lucru binecunoscut, dar deseori uitat. In sport nu se poate cîștiga întotdeauna. Sînt, deci, posibile și înfrîngeri. Sînt, de asemenea, posibile surprizele — atît din partea adversarilor, cît și din partea propriilor sportivi. De aceea, echipa de caiac-canoe se pregătește pe mai multe fronturi pentru a cîștiga o medalie de aur la Jocurile Olimpice. Cu echipajul de dublu caiac, cu cel de dublu canoe ș. a. Este greu de spus la care din probe se va cîștiga și chiar dacă se va cîștiga. Și acum, despre finala de duminică. Cu toate că, în baza planului general de pregătire pentru Olimpiadă, noi nu urmărim obținerea unor anumite rezultate intermediare, ci, paralel cu gradarea efortului și apropierea de forma maximă, o atentă tatonare a valorii adversarilor, în mod normal echipajul Vernescu—Sciotnic avea toate șansele să obțină primul loc (deși, după cum s-a văzut, caiaciștii maghiari au arătat că, la ora actuală, dețin o pregătire avansată). De ce, totuși, n-a cîștigat echipa noastră? O explicație este replica neașteptat de viguroasă dată de adversari. Alta — influențarea desfășurării normale a cursei de valurile făcute de o ambarcațiune cu motor particulară, strecurată în porțiunea destinată întrecerilor (primul culoar — cel pe care a concurat echipajul cîștigător — fiind ferit tot timpul) după prima parte a cursei, cînd Vernescu și Sciotnic conduceau. Ceea ce mă nemulțumește mai mult este, însă, faptul că acești doi caiaciști, sportivi cu o mare experiență, n-au găsit resurse să depășească momentul critic al probei și, indiferent de locul pe care aveau să-l ocupe, să continue lupta la valoarea lor reală. În loc să facă acest lucru, ei au cedat pe ultima „sută", atunci cînd erau convinși că nu mai pot cîștiga. Experiența ultimilor ani a arătat că echipajul Vernescu—Sciotnic atinge forma maximă spre toamnă, în perioada cînd de obicei sînt programate campionatele europene sau mondiale, întîmplîndu-se uneori ca, pînă la această perioadă, să fie întrecut de alte echipaje. Este absolut o realitate, confirmată și reconfirmată. Aceasta, însă, nu exclude îndatorirea celor doi valoroși caiaciști de a manifesta toată sîrguința în pregătire și de a face totul pentru a evita înregistrarea unor rezultate sub posibilitățile lor reale.

★

Așadar, „idolii" nu s-au prăbușit (și chiar dacă ar fi fost așa, nu ne era permis să-i abandonăm), dar au și ei — ca toți ceilalți sportivi — momente de dificultate în menținerea pe piscurile performanței. Severitatea antrenorului e firească. Este în joc o medalie olimpică! Pînă atunci, însă, să așteptăm — cu calm — examenele viitoare: regatele de la Copenhaga și Duisburg, care, fără îndoială, vor întregi și vor clarifica toate opiniile exprimate după finala de duminică de la Snagov.

Dan GARLEȘTEANU

Vernescu—Sciotnic, echipajul care duminică — la finale — nu a mai zîmbit, ca de obicei, fotoreporterilor

ÎN COMPLETAREA CRONICII DE LA SNAGOV

După ce au participat la șapte regate internaționale (cucerind 41 de locuri I), caiaciștii și canoiștii români au primit — la Snagov — replica unor redutabile echipaje din 10 țări, unele reprezentate cu garniturile olimpice. Chiar în absența sportivilor din **Suedia, Danemarca** și **Belgia** (care inițial confirmaseră participarea), cea de-a XI-a ediție a Regatei internaționale Snagov și-a confirmat titulatura de cea mai importantă competiție din cele desfășurate pînă acum. În special probele feminine s-au bucurat de prezența în start a celor mai valoroase caiaciste din lume, desfășurarea întrecerilor constituind o veritabilă repetiție olimpică.

Ce concluzii principale se desprind după încheierea acestei regate?

După cum se știe din cronica finalelor — sportivii români au cucerit două locuri I, ratînd victoria la caiac dublu băieți din motive, de asemenea, explicate. Acesta este — sau ar trebui să fie — bilanțul cifric. Se impun, însă, și cîteva comentarii.

Pe primul plan se situează evoluția canoiștilor. Ei și-au făcut, cum se spune, pe deplin datoria. Există la ora actuală un mănunchi de valoroși canoiști pentru proba de simplu și trei echipaje de forțe sensibil egale pentru întrecerile de dublu. Importantă — și în același timp foarte grea — este tocmai selecția sportivilor cu cele mai multe șanse la Olimpiada din Mexic. Remarcabilă — fără a face și anticipări olimpice — afirmarea echipajului **Patzaichin-Covaliov,** învingător în finala de duminică.

La caiac — cu excepția locului IV (Vernescu-Sciotnic) din proba de dublu — rezultate bune și foarte bune (Turcaș, D. Ivanov, C. Covaliov, Calenic la K 4 — 1000 m, A. Conțolenco la K 1 — 1000 m, H. Ivanov-Conțolenco la K 2 — 1000 m, Irimia, Terente, Simiocenco, H. Ivanov la K 4 — 1000 m, Dumitru-Serghei la caiac dublu fete). Regretabilă eroarea tactică

Foarte bună, din toate punctele de vedere, organizarea Regatei internaționale Snagov. În mod special, adresăm mulțumiri secretariatului competiției (condus de antrenorul Pascu Dordea) care ne-a pus la dispoziție, cu remarcabilă promptitudine, rezultatele și toate informațiile necesare.

comisă de Viorica Dumitru în semifinala probei de simplu. Nu este vorba numai de scoaterea ei din cursa pentru unul din locurile fruntașe ci, mai ales, de faptul că din această cauză ea a fost lipsită de posibilitatea de a-și verifica forțele în compania celor mai valoroase caiaciste ale lumii.

În general, o competiție internațională cu multe învățăminte (pe care le dorim aplicate) atît pentru sportivi, cît și pentru antrenorii lotului olimpic de caiac-canoe.

— d. g. —

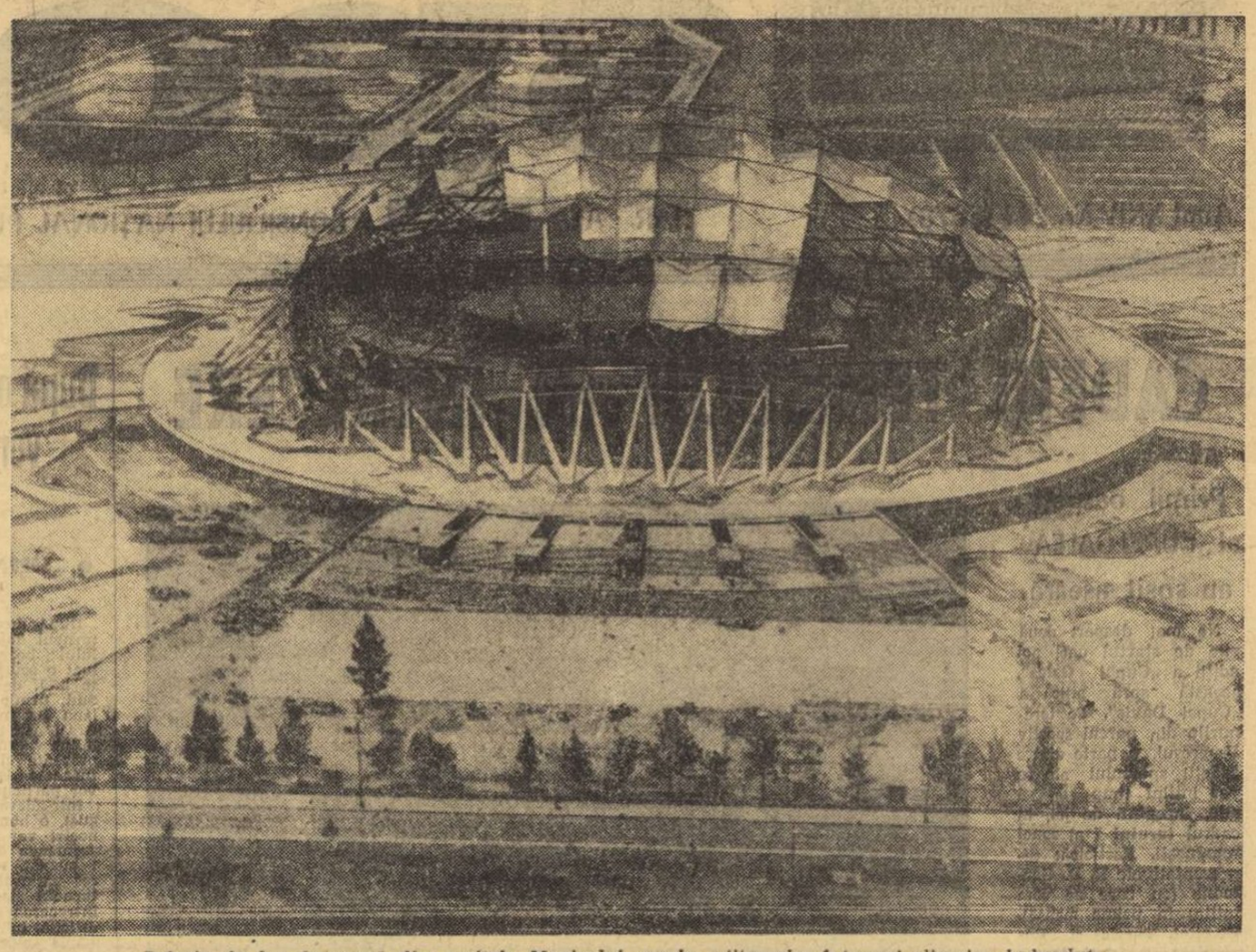

„Palacio de los deportes" din capitala Mexicului, gazda viitoarelor întreceri olimpice de baschet

„SPORTUL — MIJLOC DE DEZVOLTARE A ÎNALTELOR CALITĂȚI MORALE ALE OMULUI"

ne declară generalul-colonel VLADIMIR STOICEV, președintele Comitetului olimpic bulgar, membru al C.I.O.

De numele generalului-colonel VLADIMIR STOICEV se leagă importante succese militare, repurtate în acțiuni ce se înscriu cu litere de aur în istoria armatei bulgare, după cum, deopotrivă, numelui său i se adaugă întotdeauna, instantaneu, succese strălucite pe tărîmul întrecerii pașnice a sportului (în care nu o dată a cunoscut mari satisfacții), precum și substanțiala contribuție adusă constant, timp de mulți ani, la promovarea înaltelor idealuri ale sportului internațional.

De mic copil, l-au pasionat, în egală măsură, natația, luptele, halterele, boxul, dar avea să se dedice călăriei. A participat la peste 400 de întreceri, în numeroase țări europene, s-a numărat printre concurenții a două Olimpiade (Paris și Amsterdam), fiind — de fiecare dată — singurul sportiv care a evoluat cu doi cai. În vitrina cu trofee ilustrul sportiv păstrează peste 200 de diplome și distincții, între care și titlul de campion al Europei, cucerit în 1927, la Lucerna, în proba de dresaj de înaltă clasă. Numeroase accidente (dintre care unele deosebit de grave) păreau să întrerupă pasiunea sportivă a lui Vladimir Stoicev, dar voința, ambiția lui au fost mai puternice și, în cele din urmă, au triumfat.

Azi, la 75 de ani, generalul-colonel Vladimir Stoicev, președintele Comitetului olimpic bulgar, membru în Comitetul Internațional Olimpic, își începe ziua de lucru cu cel puțin o oră de călărie, iar domnia sa ne-a declarat, cu o nedisimulată satisfacție, că tocmai această legătură cu activitatea sportivă îi conferă vigoarea și buna dispoziție pe care i le-am apreciat în primele clipe ale deosebit de plăcutei întrevederi, pe care a avut amabilitatea să le-o acorde. Firesc, discuția s-a îndreptat, de la bun început, spre probleme majore ale sportului internațional:

Întrebare: — Socotiți că toate regulile după care își desfășoară activitatea C.I.O. se află în concordanță cu cerințele dezvoltării mișcării sportive internaționale?

Răspuns: — Faptul că la prima ediție a Jocurilor Olimpice participau 285 de sportivi din numai 13 națiuni și că la Tokio, deci după numai 68 de ani, la J.O. își dădeau întîlnire 8 000 de sportivi din 94 de țări, dovedește că activitatea desfășurată de C.I.O. poate fi considerată satisfăcătoare și corespunde cerințelor dezvoltării mișcării sportive contemporane. Nu se poate să nu remarcăm faptul că nu există nici o altă mișcare socială care să fi obținut asemenea succese ca cea olimpică.

I: — Apreciați că alegerea pe viață a membrilor C.I.O., este, în zilele noastre, justificată?

R: — De doi ani, membrii C.I.O. nu mai sînt aleși pe viață. Este prevăzută o limită de vîrstă, la atingerea căreia este pierdută calitatea de membru al Comitetului Internațional Olimpic.

I: — Avînd în vedere ultimele evenimente, sînt, după opinia dv., perspective ca C.I.O. să modifice regulamentul cu privire la noțiunea de amatorism în sport?

R: — Majoritatea membrilor C.I.O. a înțeles de mult că regulamentele stabilite acum șapte decenii cu privire la amatorismul sportivilor trebuie modificate, deoarece au multe prevederi depășite. Nu mă îndoiesc că schimbările cerute de viață vor fi operate. Ar trebui ca noul regulament să prevadă în mod expres că sportul nu este un scop în sine, ci un mijloc de dezvoltare, înainte de toate, a înaltelor calități morale ale omului.

După opinia mea, sportivilor trebuie să li se asigure, fără bani, toate condițiile materiale necesare realizării performanțelor înalte, inclusiv cazare, hrană, echipament sportiv. In nici un caz nu ar trebui să li se dea bani ca stimulent și recompensă pentru obținerea unor rezultate deosebite. Cu bani, care reprezintă stimulentul activității comercianților, fabricanților și bancherilor, nu se pot cumpăra calități morale! Cel mai important stimulent pentru sportivul amator trebuie să fie năzuința spre glorie — gloria propriului său nume, a colectivului în care activează, a poporului său.

Fiecare sportiv trebuie să aibă o profesie care să-i asigure, lui și familiei, mijloacele de existență, atît în perioada de practicare activă a sportului, cît și după aceea.

I: — Ce anume măsuri ar trebui întreprinse pentru eliminarea discriminării rasiale de pe terenurile de sport?

R: — Hotărîrea adoptată nu de mult de C.I.O., cu o mare majoritate de voturi, care confirmă neparticiparea Republicii Sud-Africane la J.O. din Mexic, dovedește că forul respectiv respectă principiul de bază al mișcării olimpice, cel privitor la condamnarea oricărei discriminări rasiale, religioase sau politice îndreptată împotriva unui individ sau a unei națiuni.

Toate organizațiile sportive au datoria să urmărească ca și pe viitor să nu fie îngăduită nici un fel de acțiune discriminatorie.

I: — Credeți că practicarea sportului de către copii poate dăuna pregătirii multilaterale a acestora pentru viață, pentru viitoarea profesie?

R: — Nicidecum. După părerea mea, fiecare copil trebuie să fie un practicant al sportului (al unei discipline sau al mai multora), al exercițiilor fizice. Cred, însă, că pînă la o anumită vîrstă, copiii nu trebuie să fie angrenați în competiții. Consider că sportul amator nu dăunează activității profesionale a elevilor. Dimpotrivă, dezvoltarea, prin sport, a calităților fizice și morale este numai în folosul lor.

Privitor la relațiile sportive dintre România și Bulgaria, generalul Vladimir Stoicev ne-a spus, răspunzînd la ultima întrebare a interviului nostru:

— Apreciez că trebuie intensificate contactele dintre sportivii bulgari și români, prin organizarea cît mai multor întreceri comune: cred că ar fi deosebit de util și un schimb de experiență la nivelul școlilor sportive. Urez tuturor sportivilor români — ne-a spus în încheiere distinsul nostru interlocutor — *sănătate și avînt impetuos spre marile performanțe, căci numai astfel va fi răsplătită grija pe care Partidul Comunist Român și guvernul român o acordă dezvoltării educației fizice și sportului în România socialistă. Le urez sportivilor țării dv. să fie demni de interesul și dragostea cu care poporul român îi înconjoară și le urmărește succesele.*

Constantin MACOVEI

INGRID KRÄMER - STORY

Articol scris special pentru ziarul SPORTUL de **Klaus M. FIEDLER** — Berlin

În ultimele zile ale sezonului pe teren acoperit, săritorii în apă ai R.D. Germane și-au desemnat campionii, în bazinul de la Rostock. Numele cîștigătoarei la femei — Ingrid Gulbin — nu spune, probabil, prea mult cititorilor români. Și totuși, ea este o veche cunoștință a marilor întreceri în sportul sălturilor de la trambulină, dar sub primul ei nume — Ingrid Krämer. Ar fi recunoscut-o oricine, desigur, admirîndu-i aceeași siguranță, aceeași frumusețe a execuțiilor, cu toate că a trecut multă vreme de cînd campioana olimpică n-a mai făcut să se vorbească despre recunoscuta-i măiestrie.

Mulți o considerau definitiv dispărută de pe firmamentul întrecerilor, ieșită complet din formă sau pur și simplu supărată pe sportul care o consacrase. Nimic nu era adevărat din toate acestea. Ingrid a avut o perioadă de dificultăți familiare, care au determinat o inerentă scădere a potențialului ei sportiv. Există asemenea momente în viață cînd corpul nu mai vrea să se supună comenzilor unei minți preocupate de altceva. Viața unui sportiv nu face excepție. Dar să creionăm, pe scurt, etapele acestei existențe a unei mari campioane, revenită printre colegii ei de întrecere după ani de absență.

Cînd, în Roma olimpică, Ingrid Krämer uimea lumea specialiștilor cu săriturile ei elegante, aproape perfecte ca stil, ea împlinise tocmai 17 ani. S-a născut la Dresda, la 29 iulie 1943. Dresdei i-a rămas credincioasă mulți ani, aci a călcat pragul școlii și apoi acela al stadionului. A început cu gimnastica, a trecut apoi curînd la săriturile de la trambulină. Un antrenament complex avea s-o ducă pe culmile măiestriei în sportul săriturilor în apă. În orele ei de pregătire, conduse de antrenoarea Cibinsky, un loc deosebit îl aveau lecțiile de balet, pentru care și acum păstrează o apreciere înaltă. **„Lecțiile de balet m-au ajutat foarte mult — afirmă campioana olimpică. În pregătirea unei săritoare, baletul și gimnastica artistică joacă un rol preponderent".**

Ora succesului a sunat pentru Ingrid Krämer în întrecerile Olimpiadei 1960. În luptă cu cele mai bune săritoare din lume, cu americancele răsfățate în victorii, sportiva din Dresda a terminat învingătoare. Nu numai în salturile de la 3 m, ci și în săriturile de la platformă. Era numai începutul unui lanț de succese care avea să continue, peste trei ani, cu victoria obținută la europenele de la Leipzig, unde Ingrid repeta dubla sa performanță, întregită și de alte succese ale săritorilor din R.D.G., care cucereau, în total, 3 medalii de aur, 2 de argint și 2 de bronz. Iar la Tokio, la următoarea întrecere olimpică, ea strălucea din nou prin două performanțe înalte: medalie de aur la trambulina de 3 m și de argint la săriturile de la platformă.

Și o dată cu acest ultim succes, a venit brusc... eclipsa. S-a vorbit atunci de o rană la genunchi, care o obliga pe campioană la o pauză îndelungată. Era numai în parte adevărat. Cauza principală era alta. Cu puțin înainte de Jocurile Olimpice de la Tokio, intervenise în viața Ingridei un pas hotărîtor. Ea se măritase cu un sportiv din Rostock, luptătorul Dieter Engel. În orașul de pe malul Balticei, ea intră în antrenamentul lui Max Kienast, care o îndrumează și astăzi, de altfel. În 1965, Ingrid Engel a devenit mama unei drăgălașe fetițe. Lipsa din competiții avea, deci, o explicație firească. Dar ea avea să se prelungească mult peste limitele normalului și aci, într-adevăr, era vorba de cu totul altceva. Adevărul este că Ingrid nu avea o căsnicie fericită. După necazuri prelungite, deznodămîntul așteptat avea să se producă. Despărțirea a adus din nou liniștea în viața campioanei. Ea s-a întors în orașul ei de baștină, la Dresda.

În timp ce la Utrecht, în bazinul europenelor anului 1966, alte săritoare își împărțeau medaliile, Ingrid relua cu asiduitate antrenamentele. Se măritase a doua oară, cu Horst Gulbin. Avea acum o căsnicie fericită. Și astfel, îndelung așteptatul „come-back" al campioanei avea să se producă în sfîrșit. În 1967, la Helsinki, în întrecerile pentru „Cupa Europei", Ingrid Krämer-Gulbin își făcea o strălucită reintrare, cîștigînd primul loc la trambulina de 3 m.

Acum, marea campioană privește cu încredere spre noul ei țel: Ciudad de Mexico.

Nu este exclus ca în toamnă, în întrecerea supremă, să asistăm la o nouă victorie olimpică a divinei săritoare din Dresda.

● A fost definitivat programul turneului olimpic de hochei pe iarbă. La întrecerile care se vor desfășura între 13 și 26 octombrie vor participa 16 echipe, împărțite în două serii, după cum urmează: **GRUPA A: Belgia, R. D. Germană, R. F. a Germaniei, India, Japonia, Noua Zeelandă, Mexic, Spania; GRUPA B: Australia, Anglia, Argentina, Franța, Kenya, Olanda, Malaezia, Pakistan.**

● Franța va fi reprezentată de 272 persoane, dintre care 204 sportivi. Lotul definitiv va fi alcătuit după ultimele concursuri de selecție, programate la începutul lunii septembrie la „Font Romeu".

● Sportivii sovietici se vor pregăti, începînd de la 20 iulie, în localitatea Tzehazor (R.S.S. Armeană), situată la altitudinea de 2 460 m. Peste 500 de sportivi vor urma acest stagiu de antrenament, în urma căruia va fi alcătuită delegația definitivă pentru Mexic.

● Oficialitățile sportive mexicane au anunțat că la J.O. de la Ciudad de Mexico vor participa aproape 7 500 de sportivi și sportive. Ei vor fi însoțiți de 2 500 de antrenori, arbitri și alți oficiali.

● La Tokio s-a desfășurat un concurs de selecție al celor mai buni gimnaști japonezi, în vederea alcătuirii echipelor pentru J.O. La masculin, pe primul loc s-a clasat **Sawao Kato** cu 114,55 puncte, urmat de **Takeshi Kato** — 113,60 puncte, **Yukio Endo** — 112,75 puncte și **Kenmotso** — 111,95 puncte.

Concursul feminin s-a încheiat cu victoria gimnastei **Matsuhisa,** care a totalizat 73,10 puncte. Au urmat-o în clasament: **Hanyu** — 72,35 puncte, **Kandori** — 72,20 puncte și **Hashigushi** — 71,95 puncte.

● Profesorul Carmine Paratore, antrenorul echipei masculine de baschet a Italiei, a hotărît ca jucătorii săi să se antreneze în vederea Olimpiadei la Passo Falzarego (altitudine 2 050 m) în stațiunea Cortina d'Ampezzo. Din lotul selecționat fac parte, printre alții: **Bufalini** (Ignis), **Brumatti** (Simmenthal), **Marlati** (Oransoda), **Lombardi** (Candy Bologna).

● Un purtător de cuvînt al Federației internaționale de natație a anunțat presei că în cadrul congresului acestui for, care a avut loc la Tokio, s-a stabilit ca fiecare țară să poată prezenta la J.O. de la Ciudad de Mexico un număr de 73 concurenți (38 bărbați și 35 femei). Fiecare țară va putea alinia deci cîte 3 concurenți de probă. Sînt prevăzute eliminatorii și semifinale pentru probele disputate pe 100 m. De asemenea, au fost incluse eliminatorii și pentru alte probe.

● Comisia de selecție a definitivat lotul masculin de baschet al S.U.A. Din lotul de 12 jucători fac parte: **Gliyn Saulters, Don Dee, Calvin Fowler, Jim King, Spencer Haywood, Mike Barrett, John Clawson, Mike Silliman, Jojo White, Bill Hosket, Charles Scott** și **Ken Spain.** Cinci dintre acești jucători depășesc înălțimea de 2 metri, cel mai înalt fiind Ken Spain — 2,06 m.

Căpitanul echipei olimpice a S.U.A. este Calvin Fowler.